Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	17Co/814/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6313200702
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Dušan Ďurian
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2014:6313200702.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa Orange Slovensko, a.s., IČO: 35697270, so sídlom v Bratislave, Metodova č. 8, proti odporcovi Z.. G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom v J., F. č. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu HLAS SPOTREBITEĽA, občianske združenie, IČO: 42305675, so sídlom vo Zvolene, J. Bánika č. 2009/2, zastúpeného JUDr. Viliamom Glézlom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Nemčianska č. 25, o zaplatenie 1.173,07 € s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Brezno č.k. 6C/248/2013-83 zo dňa 19.07.2013 v znení opravného uznesenia č.k. 6C/248/2013-92 zo dňa 09.01.2014, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie okresného súdu v znení opravného uznesenia p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania proti vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením v znení opravného uznesenia okresný súd odmietol odpor vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti vydanému platobnému rozkazu ako podaný neoprávnenou osobou v podstate s odôvodnením, že odpor proti platobnému rozkazu môže v konaní podať výlučne odporca. Okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenia § 93 ods. 1, 2, 3, 4, § 172 ods. 1, § 174 ods. 1, 2 a ods. 3 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu podal vedľajší účastník včas odvolanie, ktorým navrhol jeho zrušenie. Poukázal na nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd vo výroku odmietol jeho odpor zo dňa 11.06.2013, ktorý mu mal byť doručený dňa „18.01.2013“ s tým, že platobný rozkaz mal byť vydaný dňa 04.04.2013; v odôvodnení napadnutého uznesenia potom okresný súd uvádza, že odpor mu bol doručený dňa 24.06.2013; nie je preto zrejmé, o ktorom procesnom podaní okresný súd vlastne rozhodoval. Dôvodnosť odvolania založil v podstate na tvrdení, že výklad ustanovenia § 174 ods. 2 O.s.p. okresným súdom je príliš doslovný a domáhal sa výkladu systematického, logického a výkladu z hľadiska účelu zákona; prístupom okresného súdu by sa v skutočnosti obmedzila jeho možnosť poskytnúť procesnú ochranu odporcovi ako spotrebiteľovi. Argumentáciu okresného súdu považoval za nesprávnu a prekonanú aplikačnou praxou všeobecných súdov. Z platnej právnej úpravy vyvodil záver, že ako vedľajší účastník má možnosť vstúpiť do konania na strane spotrebiteľa v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia vrátane práva podať odpor proti vydanému platobnému rozkazu. Ako vedľajší účastník musí mať neobmedzenú možnosť poskytovať účinnú procesnú ochranu spotrebiteľom, v záujme ochrany ktorých bol zriadený.

Okresný súd chybu v písaní vo výroku napadnutého uznesenia opravil opravným uznesením č.k. 6C/248/2013-92 zo dňa 09.01.2014 právoplatným dňa 05.02.2014.

Navrhovateľ ani odporca sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadrili.

Napadnuté uznesenie okresného súdu vydal vyšší súdny úradník, sudca odvolaniu nemienil v celom rozsahu vyhovieť a vec predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 prvá a druhá veta O.s.p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba.

Podľa § 172 ods. 1 O.s.p., súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 O.s.p. sa nepoužije.

Podľa § 174 ods. 2 prvá veta O.s.p., ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie.

Podľa § 174 ods. 3 písm. c) O.s.p., súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný neoprávnenou osobou.

Odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal zaplatenia dlžnej sumy s príslušenstvom z titulu nezaplatených elektronických komunikačných služieb a náhrady škody podľa zmlúv o pripojení; navrhovateľ navrhol rozhodnúť vo veci platobným rozkazom. Po vydaní platobného rozkazu doručil vedľajší účastník okresnému súdu písomné podanie, ktorým oznámil svoj vstup do konania na strane odporcu. Okresný súd následne doručil platobný rozkaz vedľajšiemu účastníkovi, ktorý proti nemu podal odpor s odôvodnením vo veci samej. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania doručil okresný súd navrhovateľovi aj odporcovi (tomuto s výzvou na oznámenie, či s podaným odporom vedľajšieho účastníka súhlasí); navrhovateľ a odporca zostali v konaní nečinní. Napadnutým uznesením okresný súd odpor vedľajšieho účastníka odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

V prejednávanej veci je zrejmé, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože predmetné zmluvy o pripojení uzavrel odporca ako spotrebiteľ. Vedľajší účastník je právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov.

Okresný súd odmietol odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom na strane odporkyne ako podaný neoprávnenou osobou. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu

(konkrétne ide o uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/210/2012 zo dňa 28.10.2013, sp. zn. 6Cdo/420/2012 zo dňa 22.01.2014, sp. zn. 6Cdo/357/2012 zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 7Cdo/135/2013 zo dňa 21.10.2013 a sp. zn. 4Cdo/209/2013 zo dňa 28.01.2014) vyplýva záver, že vedľajší účastník nie je osobou oprávnenou na podanie odporu proti platobnému rozkazu a subjektívne legitimovaný na podanie odporu proti platobnému rozkazu je v zmysle § 174 ods. 2 O.s.p. výslovne len odporca; ustanovenie § 174 ods. 2 O.s.p. nie je možné extenzívne vykladať v tom zmysle, že okrem odporcu môže odpor podať vedľajší účastník, pretože v zákone nie je výslovne upravená legitimácia vedľajšieho účastníka na podanie odporu tak, ako je to v prípade podania odvolania podľa § 201 O.s.p.; podanie odporu proti platobnému rozkazu totiž nepredstavuje rovnakú procesnú situáciu ako podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu, pretože zákon priamo predpokladá, že za splnenia zákonných podmienok môže podať odvolanie aj vedľajší účastník (§ 201 druhá veta O.s.p.); ani prípadný súhlas odporcu s podaním odporu proti platobnému rozkazu vedľajším účastníkom nemôže preklenúť dikciu ustanovenia § 172 O.s.p., podľa ktorého je na podanie odporu subjektívne legitimovaný len odporca a nie všeobecne „účastník“ (§ 201 O.s.p.) ako je to v prípade odvolania; iba odporca rozhoduje o tom, či včasným podaním odporu dôjde zo zákona k zrušeniu platobného rozkazu ako formy rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti; pokiaľ by sa priznalo právo podať odpor aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, došlo by tým k popretiu tohto jeho dispozičného práva; na rozdiel od odvolania (ktoré má suspenzívne a devolutívne účinky) má totiž podanie odporu okamžité a nezvrátiteľné účinky, t.j. zrušuje sa ním platobný rozkaz (§ 174 ods. 2 prvá veta O.s.p.); v prípade podania odporu vedľajším účastníkom, by sa preto zisťovanie stanoviska odporcu stalo bezpredmetné; odporca by už totiž účinky podaného odporu nemohol zvrátiť a v dôsledku toho by sa stalo nepoužiteľným aj ustanovenie § 93 ods. 4 tretia veta O.s.p., v zmysle ktorého, ak úkony vedľajšieho účastníka odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností; súd by už totiž nemal priestor na žiadnu úvahu. Nakoľko jednou zo zákonných úloh najvyššieho súdu je dbať o jednotný výklad a aplikáciu právnych predpisov aj vlastnou rozhodovaciu činnosťou (§ 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov), odvolací súd výklad predmetného ustanovenia § 174 ods. 2 O.s.p. vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi rešpektuje.

Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní poukázal aj na ochranu spotrebiteľa, odvolací súd poukazuje na túto problematiku v práve európskej únie s tým, že v zmysle odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora (tretia komora) vo veci sp. zn. C-470/2012 zo dňa 27.02.2014, z platného a účinného primárneho ani sekundárneho práva únie nevyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť ochranu spotrebiteľov v podobe práva združenia na ochranu spotrebiteľov vstupovať do jednotlivých individuálnych sporov týkajúcich sa spotrebiteľa (bod 45 odôvodnenia rozsudku); v tomto prípade je teda na každom členskom štáte, aby v zmysle zásady procesnej autonómie takéto pravidlá zaviedol pod podmienkou, že tieto nesmú byť menej priaznivé než pravidlá, ktoré upravujú obdobné situácie podľa vnútroštátneho práva, t.j. tzv. zásada ekvivalencie a súčasne nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv, ktoré priznáva právo únie, t.j. tzv. zásada efektivity (bod 46 odôvodnenia rozsudku); súdny dvor analýzou primárneho a sekundárneho práva únie dospel k záveru, že právna úprava neumožňujúca vstup združenia na ochranu spotrebiteľa do individuálneho sporu, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, resp. exekučného konania, nie je porušením práva únie z uvedených hľadísk (z hľadiska zásady ekvivalencie a zásady efektivity), keď zdôraznil, že hoci právo únie vyžaduje v sporoch, ktoré sa týkajú predajcu, resp. dodávateľa a spotrebiteľa, aktívny postup vnútroštátneho súdu rozhodujúceho v týchto sporoch, ktorý je nezávislý od zmluvných strán, v každom prípade nemožno tvrdiť, že odmietnutie pripustiť vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu spotrebiteľa predstavuje porušenie práva tohto spotrebiteľa na účinný prostriedok nápravy pred súdom (bod 53 odôvodnenia rozsudku). Z hľadiska posudzovanej veci je preto podľa odvolacieho súdu potrebné uzavrieť, že ak neumožnenie vstupu združenia na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do konania, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, nepredstavuje podľa súdneho dvora porušenie práva únie, nemôže byť porušením práva únie ani odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu podaného vedľajším účastníkom v takomto konaní. Odvolaciemu súdu je známa judikatúra súdneho dvora, podľa ktorej je vnútroštátny súd povinný aj bez návrhu skúmať existenciu neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorá je základom uplatneného nároku a následná povinnosť súdu zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol takou neprijateľnou podmienkou viazaný (porovnaj napríklad rozsudok v spojených veciach sp. zn. C-240/1998 až sp. zn. C-244/1998 zo dňa 27.06.2000, rozsudok vo veci sp. zn. C-473/2000 zo dňa 21.11.2002, rozsudok vo veci sp. zn. C-429/2005 zo dňa 04.10.2007 alebo rozsudok vo veci sp.

zn. C-472/2011 zo dňa 21.02.2013), keď vylúčenie tejto možnosti súdu skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve v určitej fáze konania (napr. pred vydaním platobného rozkazu) je v rozpore s právom únie (porovnaj rozsudok vo veci sp. zn. C-618/2010 zo dňa 14.06.2012). Na druhej strane pri skúmaní predpokladov aktívneho prístupu vnútroštátneho súdu v konaní súdny dvor okrem iného vychádza aj z vyššie uvedenej zásady efektivity, v zmysle ktorej pri skúmaní či vnútroštátne procesné ustanovenie znemožňuje alebo nadmerne sťažuje uplatňovanie práva únie sa musí prihliadať na postavenie tohto ustanovenia v celom konaní, na priebeh konania, resp. jeho osobitosti na rôznych stupňoch vnútroštátnych súdov a z tohto hľadiska v prípade potreby vziať do úvahy zásady, ktoré sú základom vnútroštátneho súdneho systému akými sú právo na obhajobu, právna istota a riadny priebeh konania (bod 51 odôvodnenia rozsudku vo veci sp. zn. C-470/2012 zo dňa 27.02.2014); súčasne však súdny dvor v inom rozhodnutí zdôraznil, že dodržiavanie zásady efektivity nemôže viesť k takému výkladu, ktorý by od vnútroštátneho súdu vyžadoval nahradiť celkovú pasivitu dotknutého spotrebiteľa v konaní (bod 47 odôvodnenia rozsudku vo veci sp. zn. C-40/2008 zo dňa 06.10.2009), t.j. ani k takému výkladu, podľa ktorého by pasivitu spotrebiteľa bolo nutné nahradiť právom združenia na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka v stúpiť do konania a realizovať procesné úkony v prospech spotrebiteľa. Preto vyššie uvedený výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vo vzťahu k legitimácii vedľajšieho účastníka na podanie odporu proti platobnému rozkazu zo strany najvyššieho súdu nie je ani v rozpore s právom únie, pretože jednak ochrana práv spotrebiteľa pri rozhodovaní o návrhu na vydanie platobného rozkazu je zabezpečená ustanovením § 172 ods. 9 O.s.p., ktoré zakazuje súdu vydať platobný rozkaz na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné podmienky a jednak procesnou úpravou doručovania platobného rozkazu do vlastných rúk spotrebiteľa ako odporcu, ktorý je v zákonnej lehote oprávnený proti platobnému rozkazu podať odpor. Na základe uvedeného nie je podľa odvolacieho súdu uvedený výklad najvyššieho súdu ani v rozpore s právom únie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu s odkazom na § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný; nakoľko však neuplatnil žiadne trovy odvolacieho konania, súd mu ich náhradu proti vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.